

დანიელის წიგნი — ას ორმოცდამეცხრე

ღმერთის საიდუმლოს გამოცხადება: ღვთაებრიობისა და ადამიანობის გაერთიანება

Jeff Pippenger

2024-03-21

ჩვენ განვიხილავდით დანიელის მეთერთმეტე თავის მეორმოცე მუხლში წარმოდგენილ ისტორიას. ახლა ჩვენ მივმართავთ იმ მუხლის შიგნით არსებულ ისტორიის შიდა ხაზს, რომელიც წარმოადგენს დედამიწის მხედის პროტესტანტული რქის ისტორიას. ჩვენ ეზეკიელის ოცდამეშვიდე თავში მოცემული მისი ორი კვერთხის შეერთებას ვიყენებთ როგორც საყრდენ ნიშნულს, რათა განვსაზღვროთ ღვთის საიდუმლო, როდესაც ქრისტე მესამე ანგელოზის მოსვლისას თავის ღვთაებრიობას კაცობრიობასთან აერთებს. ხაზი ხაზზე, ღვთის საიდუმლოს უწყება, რომელიც იოანემ მეშვიდე საყვირის ხმის გაღების ჟამს აღსასრულამდე მისულად განსაზღვრა, განსაკუთრებულად გაეგზავნა ლაოდიკეას მოციქულ პავლეს მიერ. ეზეკიელის, იოანესა და პავლეს მოწმობა თანხვედრა იმავე ღვთის საიდუმლოს, რომელიც 1888 წელს ჯოუნსისა და ვაგონერის უწყებაში იყო წარმოდგენილი, და ეს იყო ლაოდიკეისადმი მიმართული უწყება.

რადგან მსურს, იცოდეთ, რაოდენ დიდ ბრძოლას ვეწევი თქვენთვის, ლაოდიკეაში მყოფთათვის და ყველასთვის, ვისაც ხორციელად ჩემი სახე არ უხილავს; რათა მათი გულები ნუგეშდებოდნენ იქნეს, სიყვარულში შეერთებულნი, და მივიდნენ გონების სრული დარწმუნების ყოველ სიმდიდრემდე, ღვთის, მამისა და ქრისტეს საიდუმლოს შეცნობამდე; რომელშიც დაფარულია სიბრძნისა და ცოდნის ყველა საუნჯე. კოლოსელთა 2:1-3.

შერიგების, ღვთაებრიობისა და ადამიანობის ორი კვერთხის შეერთების საქმე დაიწყო მაშინ, როდესაც მესამე ანგელოზი მოვიდა, მაგრამ პავლე მიმართავს ამ ორი კვერთხის შეერთების საბოლოო და სრულყოფილ აღსრულებას, რომელიც არის ღვთის საიდუმლო. ამიტომ იგი ამ ცნობას განსაზღვრავს, როგორც ლაოდიკეისადმი მიმართულ ცნობას, რომელიც პირველად მოვიდა 1856 წელს, შემდეგ განმეორდა 1888 წელს, და შემდეგ თავისი სრულყოფილი აღსრულება ჰპოვა 2001 წლის 11 სექტემბერს. პავლე ტაძარს ორმაგ ბუნებაში განსაზღვრავს, როდესაც მან წარმოადგინა ღვთის საიდუმლო, რომელიც უნდა დასრულებულიყო მეშვიდე საყვირის გახმოვანებისას. იგი ამ საიდუმლოს ყოფს თავად და სხეულად.

და ის არის თავისა სხეულისა, ეკლესიისა; რომელიც არის დასაბამი, მკვდრეთით პირველშობილი, რათა ყველაფერში მას ჰქონდეს უპირატესობა. რადგან მამას ესათნოვა, რომ მასში დამკვიდრებულიყო მთელი სისავსე; და, მის მიერ მისი ჯვრის სისხლით მშვიდობის დამყარების შემდეგ, მისივე მიერ შეურიგებინა თავისთან ყოველივე — იქნება ეს მიწაზე მყოფი, თუ ზეცაში მყოფი. და თქვენც, რომელნიც ოდესღაც გაუცხოებულნი და გონებით მტერნი იყავით ბოროტ საქმეთა გამო, ახლა

კი შეგირიგათ თავისი ხორცის სხეულში, სიკვდილის მიერ, რათა წარმოგადგინოთ წმიდანი, უბიწონი და უმწიკვლონი მის წინაშე; ოღონდ თუ დარჩებით რწმენაში დაფუძნებულნი და მტკიცედ მდგომნი, და არ გადაუხვევთ სახარების სასოებისაგან, რომელიც გსმენიათ და რომელიც იქადაგა ყოველსა ქმნილებას ცისქვეშეთში; რომლის მსახურად მეც, პავლე, დავდგი; რომელიც ახლა ვიხარებ თქვენთვის ჩემს ტანჯვებში და ჩემს ხორცში ვავსებ ქრისტეს ჭირთაგან ნაკლულს მისი სხეულისათვის, რომელიც არის ეკლესია; რომლის მსახურადაც მე დავდგი ღვთის განგებულების მიხედვით, რომელიც თქვენთვის მომეცა, რათა აღვასრულო ღვთის სიტყვა. კოლასელთა 1:18–25.

ქრისტე არის თავი, რომელსაც ყველაფერში პირველობა უნდა ჰქონდეს, ხოლო მისი ეკლესია არის სხეული. ერთად თავი და სხეული წარმოადგენენ ღვთაებრიობისა და ადამიანობის შეერთებას, და ამასთანავე კიდევ ერთი მნიშვნელოვანი ფაქტიც იკვეთება. თავისა და სხეულის ურთიერთობა იმაში მდგომარეობს, რომ თავს სხეულზე პირველობა უნდა ჰქონდეს. კაცობრიობაში, რომელიც ღვთის ხატად შეიქმნა, უმაღლეს ძალებს (თავს) უნდა ჰქონდეს მმართველობა ქვედა ძალებზე (სხეულზე). ერთად ისინი ერთ არსებას ქმნიან, ანუ იმ ტაძრის ტერმინოლოგიით, რომელიც იოანეს უნდა გაეზომა, ისინი წარმოადგენენ წმიდა ადგილს (ადამიანობა, სხეული) და წმიდათაწმიდას (ღვთაებრიობა, თავი). თუ როგორ შეერთდებიან ეს ორნი „ერთ კვერთხად“, ანუ ერთ სხეულად, ეს არის „შე-ერიგების“ საქმე. პავლე განაგრძობს:

რომლის მსახურადაც მე დავდგი, ღვთის განგებულების თანახმად, რომელიც თქვენთვის მომეცა, რათა აღვასრულო ღვთის სიტყვა; ანუ საიდუმლო, რომელიც დაფარული იყო საუკუნეთა და თაობათაგან, ხოლო ახლა გაცხადდა მის წმიდებას; რომელთაც ღმერთმა ინება ეუწყებინა, რა არის ამ საიდუმლოს დიდების სიმდიდრე წარმართთა შორის, რაც არის ქრისტე თქვენში, დიდების სასოება; რომელსაც ჩვენ ვქადაგებთ, ვაფრთხილებთ ყოველ ადამიანს და ვასწავლით ყოველ ადამიანს ყოველგვარ სიბრძნეში, რათა ყოველი ადამიანი სრულქმნილად წარვადგინოთ ქრისტე იესოში; რისთვისაც მეც ვშრომობ, ვიღვწი მისი მოქმედებისამებრ, რომელიც ძლიერად მოქმედებს ჩემში. კოლასელთა 1:25–29.

ას ორმოცდაოთხი ათასის სრულყოფილება, რომელიც წარმოადგენს „ყოველ კაცს სრულყოფილს ქრისტეში“, არის „ღვთის საიდუმლო“, რაც არის ღვთაებრიობისა და ადამიანობის შერწყმა, ანუ, როგორც პავლე ამბობს, არის „ქრისტე“ ადამიანობაში — „დიდების იმედი“. მეშვიდე საყვირის გახმოვანების დღეებში ეს საიდუმლო სრულდება. როდესაც ეზეკიელი ამ შეერთებას განსაზღვრავს, იგი იყენებს ორ კვერთხს — ერთს ჩრდილოეთის სამეფოსათვის და ერთს სამხრეთის სამეფოსათვის — სიმბოლური კავშირის აღსანიშნავად, რომელიც ტაძარს წარმოადგენს რიცხვით „ორმოცდაექვსი“. „ორმოცდაექვსის“ სიმბოლური კავშირის კვერთხი უნდა შეერთდეს „ორას ოცის“ სიმბოლური კავშირის კვერთხს.

ორას ოცი არის ღვთაებრიობის ადამიანობასთან შერწყმის სიმბოლო. 1611 წელს მეფე ჯეიმსის ბიბლიის გამოცემიდან მილერის უწყების პირველ წარდგენამდე 1831 წელს, და შემდგომ ამ უწყების გამოქვეყნებამდე 1833 წელს Vermont Telegraph-ში, გადის ორას

ოცი წელი. მილერის უწყება იყო ცოდნის გამრავლების ფორმალიზება, რომელიც ბიბლიიდან იქნა მიღებული, როდესაც დანიელის წიგნი 1798 წელს გაიხსნა. 1611 წლის საწყის თარიღზე გამოქვეყნდა ღვთაებრივი დოკუმენტი, ხოლო 1831 წლის დასასრულ თარიღზე არსებობდა ადამიანური პუბლიკაცია, რომელიც დაფუძნებული იყო იმ ღვთაებრივ ჭეშმარიტებაზე, რომელიც 1798 წელს გაიხსნა.

ეს სამი თარიღი წარმოადგენს არა მხოლოდ ორას ოც წელიწადს, არამედ ებრაული სიტყვის „ჭეშმარიტება“ სტრუქტურასაც, რომელიც იქმნება ებრაული ანბანის პირველი, მეცამეტე და უკანასკნელი ასოების შეერთებით, რათა შეიქმნას სიტყვა „ჭეშმარიტება“. დასაწყისში ღვთაებრივი გამოცემა და დასასრულში ადამიანური გამოცემა, ხოლო 1798 წელი წარმოადგენს ცოდნის ზრდას, რომელიც გამოავლენდა ბოროტ ადამიანთა ერთ ჯგუფს, რომლებმაც უარყვეს ეს ცოდნა და ამგვარად წარმოადგენდნენ მეცამეტე ასოს, რომელიც ამბოხების სიმბოლოა. ეს ორასოცწლიანი კავშირი დამყარდა პირველი ანგელოზის მოძრაობაში, ხოლო მესამე ანგელოზის მოძრაობა იძლევა მეორე მოწმობას.

1776 წელს გამოქვეყნდა ღვთაებრივი დოკუმენტი — დამოუკიდებლობის დეკლარაცია, ხოლო ორას ოცი წლის შემდეგ, 1996 წელს, გამოქვეყნდა ადამიანური დოკუმენტი — ჟურნალი The Time of the End. ადამიანური დოკუმენტი მომდინარეობდა ცოდნის ზრდიდან, რომელიც აღსასრულის ჟამს, 1989 წელს, წარმოიშვა და რომელმაც, როგორც 1798 წელს, ღვთაებრივი უწყების წინააღმდეგ აჯანყება წარმოშვა, რომელიც დამოუკიდებლობის დეკლარაციით იყო წარმოდგენილი. 1996 წლის ცოდნის ზრდამ ამერიკის მომავალი გამოავლინა, კერძოდ, რომ იგი მალე მომავალი კვირადღის კანონის დროს დაკარგავს იმ თავისუფლებასა და დამოუკიდებლობას, რომლებიც 1776 წელს გამოაცხადა. ეს გვამლევს მეორე მოწმობას, რომ რიცხვი ორას ოცი აღნიშნავს ღვთაებრიობისა და ადამიანობის შეერთებას, და ეს მეორე მოწმობა წარმოდგენილ იქნა „Truth“-ის ხელმოწერით და წარმოდგენილი იყო პირველი მოწმით პირველი ანგელოზის ისტორიაში (პირველი), და მეორე მოწმით მესამე ანგელოზის ისტორიაში (უკანასკნელი).

1776 წელმა აგრეთვე აღნიშნო პერიოდის დასაწყისი, რომელიც წინ უძღოდა დედამიწის მხედის, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოს, რეალურ დასაწყისს. იმ მოსამზადებელ პერიოდში ჭეშმარიტების ხელწერა კვლავ 1776 წლით იქნა ამოცნობილი, რომელიც აღნიშნავდა შეერთებული შტატების დასაწყისს, ხოლო 1798 წელი აღნიშნავდა შეერთებული შტატების, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოს, დასაწყისს. ამ დასაწყისისა და დასასრულის ისტორიის შუაგულში 1789 წელმა აღნიშნო ცენტრალური ასო, როდესაც ცამეტმა კოლონიამ მოახდინა კონსტიტუციის რატიფიკაცია. ამ სამი თარიღიდან თითოეული წარმოადგენს შეერთებული შტატების „მეტყველებას“: 1776 წელს დამოუკიდებლობის დეკლარაციით, 1789 წელს კონსტიტუციით და 1798 წელს უცხოელთა და სედიციის აქტებით. ეს ისტორია მოიცავს ოცდაორ წელს, რაც არის მეთათედი ანუ ორიას ოცის მეთათედი, ამიტომ იგი ასევე წარმოადგენს ღვთაებრიობისა და ადამიანობის შერწყმის სიმბოლოს.

მისი წარმოდგენა არის მიწის მხეცის ისტორიის შესახებ, რომელიც გამოსახულია როგორც დასაწყისში კრავი (ღვთაებრიობა) და დასასრულში — გველი (კაცობრიობა). 1776 წელი იწყება დამოუკიდებლობის დეკლარაციით, რომელიც აღნიშნავს ღვთაებრიობას, ხოლო უცხოელთა და ცილისწამების აქტები წარმოადგენენ კაცობრიობას; და იმ ოცდაორ წელიწადში, რომლებიც წინ უძღოდა მიწის მხეცის მმართველობის დაწყებას, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოს, კრავიდან გველზე გადასვლა ტიპოლოგიურად არის წარმოჩენილი.

იუდას სამხრეთის სამეფოს წინააღმდეგ გამოტანილი ორნახევარი ათას ოცწლიანი სამსჯავროს დასაწყისი დაკავშირებულია დანიელის წიგნის მერვე თავის მეთოთხმეტე მუხლში მოცემული ორნახევარი ათას სამასი წლის დასაწყისთან. იუდაში საწმიდრისა და მხედრობის გათელვა დაიწყო ძვ. წ. 677 წელს, ხოლო ორნახევარი ათას სამასი წლის წინასწარმეტყველება დაიწყო ორას ოცდაათი წლის შემდეგ, ძვ. წ. 457 წელს. იუდას სამხრეთის სამეფოს კვერთხი დაკავშირებულია ჩრდილოეთის სამეფოსთან ორმოცდაექვსის სიმბოლოთი და ასევე დაკავშირებულია ორნახევარ ათას სამას წელთან ორას ოცის კავშირით.

პავლე აცხადებდა, რომ იყო ღვთის განგებულების მსახური, და შემდეგ განსაზღვრა ის განგებულება, რომლის მსახურიც იყო, როგორც ღვთის საიდუმლო, რაც არის ქრისტე თქვენში — დიდების სასოება. ამ ჭეშმარიტებას იგი შემდგომაც შეეხო ტიმოთესადმი წერილის მიწერისას.

და უეჭველად დიდია ღვთისმოსაობის საიდუმლო: ღმერთი გამოცხადდა ხორცში, გამართლდა სულში, ეჩვენა ანგელოზებს, იქადაგა წარმართთა შორის, ირწმუნეს იგი ქვეყნიერებაში, ამაღლდა დიდებაში. 1 ტიმოთე 3:16.

პავლე აქ ამბობს, რომ ღვთისმოსაობის საიდუმლო არის ღმერთი, ხორცში განცხადებული. ღმერთი არის თავი, ხოლო ხორცი — სხეული. ღვთისმოსაობის საიდუმლო არის ქრისტე მორწმუნეში; ეს არის ღვთაებრივისა და ადამიანურის შეერთება. პავლე ასევე იყენებს ქორწინების მეტაფორას, როგორც ოსეაც იყენებდა.

ვინაიდან ჩვენ ვართ მისი სხეულის ასოები, მისი ხორცისაგან და მისი ძვლებისაგან. ამის გამო მიატოვებს კაცი თავის მამასა და დედას და შეერთდება თავის ცოლს, და ეს ორნი იქნებიან ერთ ხორც. ეს არის დიდი საიდუმლო; ხოლო მე ვამბობ ქრისტესა და ეკლესიის შესახებ. ეფესელთა 5:30–32.

ოცდამეჩვიდმეტე თავში, როდესაც ეზეკიელი უკანასკნელი დღეების აღთქმას განსაზღვრავს, რომელიც იმათთან განახლებული აღთქმაა, ვინც ას ორმოცდაოთხი ათასად არიან განსაზღვრულნი, იგი ორი ჯოხის შეერთების სახეს გვთავაზობს. ეს ორი ჯოხი, წესზე წესის მიხედვით, მოიცავს ოსიასი და პავლეს ქორწინების მეტაფორას. როდესაც ისინი შეერთდნენ, აღარ უნდა ყოფილიყვნენ ორი ერი, არამედ ერთი ერი, უკუნისამდე.

და მე შევქმნი მათ ერთ ერად იმ ქვეყანაში, ისრაელის მთებზე; და ერთი მეფე ეყოლებათ ყველას მეფედ; და აღარ იქნებიან ორ ერად, და აღარც ორად გაიყოფიან ორ სამეფოდ. აღარც შეიბილწებიან თავიანთი კერპებით, არც თავიანთი

სისამაგლეებით და არც თავიანთი რომელიმე დანაშაულით; არამედ ვიხსნი მათ ყველა მათი სამყოფელიდან, სადაც შესცოდეს, და განვწყმენდ მათ; და ისინი იქნებიან ჩემი ხალხი, და მე ვიქნები მათი ღმერთი. ეზეკიელი 37:22, 23.

ეზეკიელის შეერთება მიუთითებს იმ დროს, როდესაც ისინი უკვე აღარ არიან გაყოფილნი, აღარც სცოდავენ, როდესაც განწყმედნი არიან, და როდესაც ღმერთი არის მათი ერთადერთი ღმერთი და მათ ჰყავთ მხოლოდ ერთი მეფე. 22 ოქტომბერს აღთქმის მაცნე უეცრად მოვიდა ტაძარში, რათა „განეწმინდა“ თავისი ხალხი. იგი მოვიდა სამეფოს მისაღებად, რომლის ხალხიც, პეტრეს თანახმად, მაშინ უნდა ყოფილიყო მღვდელთა და მეფეთა სამეფო. იმ თარიღზე სასიძოც მოვიდა ქორწილში, რაც არის ის საიდუმლო, რომელსაც პავლე და ოსია აღნიშნავენ, და რომელიც წარმოადგენს ღვთაებრივისა და კაცობრივის შეერთებას. იოანე მიუთითებს, რომ ის საიდუმლო, რომელსაც პავლე განსაზღვრავს როგორც „ქრისტე თქვენში, დიდების სასოება“, დასრულდებოდა მეშვიდე ანგელოზის ხმის ჟღერადობის დღეებში.

მაგრამ მეშვიდე ანგელოზის ხმის დღეებში, როცა იგი იწყებს ბუკისცემას, დასრულდება ღმერთის საიდუმლო, როგორც აუწყა მან თავის მოწესს, წინასწარმეტყველებს. გამოცხადება 10:7.

მეშვიდე ანგელოზი არის მესამე ვაი, რომელიც მოვიდა 2001 წლის 11 სექტემბერს. მეშვიდე ანგელოზმა საყვირით ხმა დაიწყო, როცა მესამე ანგელოზი მოვიდა 1844 წლის ისტორიაში და შემდგომაც, მაგრამ 1863 წლის ამბოხებამ ხელი შეუშალა, რომ საქმე დასრულებულიყო. მესამე ანგელოზი მოვიდა და მეშვიდე საყვირმა კვლავ დაიწყო ჟღერადობა 2001 წლის 11 სექტემბერს, და ამჯერად „ღვთის საიდუმლო“ უნდა „დასრულდეს“. ეს „საიდუმლო“ არის ღვთაებრიობისა და ადამიანურობის შეერთება, რომელიც წარმოშობს ას ორმოცდაათხ ათასს, რომლებიც შემდეგ ხდებიან ღვთის დროშა და ლაშქარი. ამ მიზეზით ეზეკიელის ოცდამეშვიდე თავი იწყება იმით, რომ ეზეკიელი მიყვანილია მკვდარი, გამხმარი ძვლების ველზე. ეს ძვლები წარმოადგენს ლაოდიკიურ ადვენტიზმს 2001 წლის 11 სექტემბერს, და სწორედ ამიტომ მიმართავს პავლე თავის სახარებას ღვთის საიდუმლოს შესახებ ლაოდიკიელებს.

რადგან მსურს, იცოდეთ, როგორი დიდი ბრძოლა მაქვს თქვენთვის, ლაოდიკიაში მყოფთათვის და ყველასთვის, ვისაც ხორციელად ჩემი სახე არ უხილავს; რათა ნუგემცემულ იქნეს მათი გულები, სიყვარულით შეერთებულნი და მისწრაფებულნი სრული შემეცნების სრული დარწმუნების ყოველგვარ სიმდიდრისაკენ, ღვთის საიდუმლოს, მამისა და ქრისტეს, ცნობად; რომელშიც დაფარულია სიბრძნისა და ცოდნის ყოველი საუნჯე. კოლასელთა 2:1-3.

ეს არის ასევე ის აღწერა, რომელსაც და უაიტი ეზეკიელის მკვდარ, გამხმარ ძვლებს უკავშირებს.

„მაგრამ გამხმარი ძვლების ეს შედარება მხოლოდ სამყაროს კი არ ეხება, არამედ მათაც, ვინც დიდი ნათლით იქნა კურთხეული; რადგან ისინიც ველის ჩონჩხებს ჰგვანან. მათ აქვთ კაცთა სახე, სხეულის აგებულება; მაგრამ სულიერი სიცოცხლე არა აქვთ. თუმცა ეს იგავი გამხმარ ძვლებს მხოლოდ ადამიანთა ფორმებად

შეკრულად როდი ტოვებს; ვინაიდან საკმარისი არ არის, რომ ასოებსა და ნაკვთებში სიმეტრია იყოს. სიცოცხლის სუნთქვამ უნდა განაცოცხლოს სხეულები, რათა მათ გამართულად დადგნენ და მოქმედებაში შევიდნენ. ეს ძვლები წარმოადგენს ისრაელის სახლს, ღვთის ეკლესიას, ხოლო ეკლესიის იმედი არის სულიწმიდის მაცოცხლებელი ზემოქმედება. უფალმა უნდა შეუბეროს გამხმარ ძვლებს, რათა იცოცხლონ.

ღვთის სული, თავისი მაცოცხლებელი ძალით, უნდა იყოს ყოველი ადამიანური მსახურის მსგ, რათა ყოველი სულიერი კუნთი და მყესი მოქმედებაში იყოს. სულიწმიდის გარეშე, ღვთის სუნთქვის გარეშე, არის სინდისის მოდუნება, სულიერი სიცოცხლის დაკარგვა. ბევრს, ვინც მოკლებულია სულიერ სიცოცხლეს, თავისი სახელები ეკლესიის ჩანაწერებში აქვს, მაგრამ ისინი კრავის სიცოცხლის წიგნში არ არიან ჩაწერილნი. ისინი შეიძლება ეკლესიასთან იყვნენ შეერთებულნი, მაგრამ უფალთან არ არიან გაერთიანებულნი. ისინი შეიძლება გულმოდგინედ ასრულებდნენ მოვალეობათა გარკვეულ წყებას და ცოცხალ ადამიანებად ითვლებოდნენ; მაგრამ მრავალი იმათ შორისაა, ვისაც აქვს „სახელი, რომ ცოცხალი ხარ, და მკვდარი ხარ.“

„თუკი სულის ღმერთთან ჭეშმარიტი მოქცევა არ არის; თუკი ღვთის სიცოცხლისმყოფელი სუნთქვა სულს სულიერი სიცოცხლისათვის არ აცოცხლებს; თუკი ჭეშმარიტების აღმსარებელნი ზეცით შობილი პრინციპით არ მოქმედებენ, მაშინ ისინი არ არიან შობილნი უზრუნველ თესლისაგან, რომელიც ცოცხლობს და მკვიდრობს უკუნისამდე. თუკი ისინი ქრისტეს სიმართლეს თავიანთ ერთადერთ უზრუნველსაყოფად არ ენდობიან; თუკი მის ხასიათს არ ბაძავენ, მისი სულით არ იღვწიან, ისინი შიშვლები არიან, მათ არ მოსავთ მისი სიმართლის სამოსელი. მკვდრებს ხშირად ცოცხლებად ასაღებენ; რადგან ისინი, ვინც თავიანთი საკუთარი შეხედულებებით იმას აღასრულებენ, რასაც ხსნას უწოდებენ, არ ჰყავთ მათში მოქმედი ღმერთი, რათა ინდომონ და აღასრულონ მისი კეთილი ნება.“

„ამ კლასს კარგად განასახიერებს გამხმარი ძვლების ველი, რომელიც ეზეკიელმა ხილვაში იხილა.“ Review and Herald, January 17, 1893.

ლაოდიკიისეული უწყება პირველად ადვენტიზმს 1856 წელს წარედგინა, სწორედ იმ წელს, როდესაც უფალმა ლევანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავში მოცემული „შვიდი დროის“ წინმსწრები ნათელი გახსნა. 1856 წლის უწყება, რომელიც შედგებოდა შინაგანი უწყებისგან, მონანიებისკენ მომწოდებელი, და გარეგანი წინასწარმეტყველური უწყებისგან, 1863 წელს უარყოფილ იქნა. ლაოდიკიისეული უწყება საიდუმლოს შესახებ — „ქრისტე თქვენში, დიდების სასოება“ — 1888 წელს უხუცესებმა ჯონსმა და უაგონერმა კვლავ გაიმეორეს, და ეს უწყებაც დამ უაითმა ლაოდიკიისადმი მიმართულ უწყებადაც განსაზღვრა.

სტრიქონზე სტრიქონი, ეზეკიელის ოცდამეშვიდე თავი იწყება იმით, რომ ეზეკიელი სულიერად გადაყვანილია 2001 წლის 11 სექტემბერს, სადაც მას ეძლევა ლაოდიკიური ადვენტიზმის ხილვა, რომელიც მკვდარია ცოდვებსა და დანაშაულებში. მას ებრძანება, მისცეს ორი ერთმანეთისაგან გამორჩეული წინასწარმეტყველური უწყება. პირველი

იწვევს შეერთებას, მაგრამ სხეულები კვლავ მკვდარია. მეორე წინასწარმეტყველება მოიხმობს „ოთხი ქარის“ უწყებას, რათა ძვლებში სიცოცხლე შთაბეროს. ოთხი ქარის უწყება არის ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის უწყება, რომელიც მიუთითებს ოთხ ანგელოზზე, რომელნიც ოთხ ქარს აკავენ. და უაიტი ამ ოთხ ქარს განსაზღვრავს როგორც „განრისხებულ ცხენს“, რომელიც ცდილობს თავი დაიხსნას, რადგან შეკავებულია. ისლამის განრისხებული ცხენი ცდილობს თავი დაიხსნას და თავის გზაზე სიკვდილი და განადგურება მოიტანოს, როგორც ეს 2001 წლის 11 სექტემბერს მოიმოქმედა, და იგი კვლავ გათავისუფლდება მალე მოსახდენი საკვირაო კანონის დროს.

ეს უწყება მკვდარ სხეულებს ერთიან ლაშქრად აქცევს, რომელიც თავის ფეხებზე დგას. ეს ერთიანი ლაშქარი ფეხზე დგება მეშვიდე ანგელოზის უწყების პასუხად, რადგან მეშვიდე ანგელოზის ხმის ჟღერების დღეებში აღსრულდება ას ორმოცდაოთხი ათასის ქრისტესთან ქორწინების საიდუმლო.

შემდეგ ეზეკიელს ეჩვენება ორი ჯოხის შეერთება, რომლებიც ერთ ერად იქცევიან. ეს ორი ჯოხი არის ისრაელის ჩრდილოეთის სამეფო და იუდას სამხრეთის სამეფო, რომლებიც ერთ ერად შეერთდებიან მათი ურთიერთგაფანტვის ორბათას ხუთას ოცი წლის პერიოდების დასასრულს. მათი ერთდროული დასასრული წარმოშობს სულიერ ტაძარს, რომელიც წარმოდგენილია ორმოცდაექვსი წლით ურთიერთგაფანტვის დროების დასაწყისშიც და დასასრულშიც.

ამ კვლევას შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ.

„და დილით ადრე ადგნენ და გამოვიდნენ თეკოას უდაბნოში; და როცა ისინი გამოდიოდნენ, იეჰოშაფატი დადგა და თქვა: ისმინეთ ჩემი, იუდავ და იერუსალიმის მკვიდრნო; ირწმუნეთ უფალი, თქვენი ღმერთი, და განმტკიცდებით; ირწმუნეთ მისი წინასწარმეტყველნი, და წარმატებას ჰპოვებთ. 2 ნემტა 20:20.“

„ირწმუნეთ უფალი, თქვენი ღმერთი, და განმტკიცდებით; ირწმუნეთ მისი წინასწარმეტყველნი, და წარმატებას მიაღწევთ.“

„ესაია 8:20. „რჯულსა და მოწმობას! თუ ისინი ამ სიტყვისამებრ არ მეტყველებენ, ეს იმიტომაა, რომ მათში ნათელი არ არის.“

„აქ ღვთის ხალხის წინაშე ორი ტექსტია წარმოდგენილი: წარმატების ორი პირობა. იეჰოვას მიერ თავად წარმოთქმული რჯული და წინასწარმეტყველების სული — ეს არის სიბრძნის ორი წყარო, რათა წარმართონ მისი ხალხი ყოველგვარ გამოცდილებაში. მეორე რჯული 4:6. „ეს არის თქვენი სიბრძნე და თქვენი გონიერება ხალხთა თვალში, რომლებიც იტყვიან: ჭეშმარიტად, ეს დიდი ერი ბრძენი და გონიერი ხალხია.“

ღმერთის რჯული და წინასწარმეტყველების სული ხელიხელჩაკიდებით მიდიან ეკლესიის წარმართვისა და დამოძღვრისათვის, და ყოველ ჯერზე, როცა ეკლესიამ ეს აღიარა მისი რჯულისადმი მორჩილებით, წინასწარმეტყველების სული იგზავნებოდა, რათა იგი ჭეშმარიტების გზაზე ეხელმძღვანელა.

„გამოცხადება 12:17. „და განრისხდა გველეშაპი დედაკაცზე და წავიდა საომრად მისი თესლის ნატამალთან, რომლებიც იცავენ ღვთის მცნებებს და აქვთ იესო ქრისტეს მოწმობა.“ ეს წინასწარმეტყველება ნათლად მიუთითებს, რომ ნატამალი ეკლესია ღვთის რჯულში აღიარებს ღმერთს და ექნება წინასწარმეტყველების ნიჭი. ღვთის რჯულისადმი მორჩილება და წინასწარმეტყველების სული ყოველთვის განასხვავებდა ღვთის ჭეშმარიტ ხალხს, და გამოცდა, ჩვეულებრივ, მოცემულია აწმყოში გამოვლენილ ნიშნებზე.“

იერემიას დღეებში ხალხს არავითარი ეჭვი არ შეჰპარვიათ მოსეს, ელიასა და ელიშას უწყების მიმართ, მაგრამ ეჭვქვეშ აყენებდნენ და გვერდზე სწევდნენ იერემიასადმი ღვთის მიერ მოვლენილ უწყებას, ვიდრე მისი ძალა და ქმედითობა არ დაიკარგა და აღარ დარჩა სხვა წამალი, გარდა იმისა, რომ ღმერთს ისინი ტყვეობაში წაეყვანა.

„ასევე ქრისტეს დღეებში ხალხმა შეიტყო, რომ იერემიას უწყება ჭეშმარიტი იყო, და თავი დაირწმუნეს, რომ თავიანთ მამათა დღეებში ეცხოვრათ, მის უწყებას მიიღებდნენ; მაგრამ იმავდროულად უარყოფდნენ ქრისტეს უწყებას, რომლის შესახებაც ყველა წინასწარმეტყველს ეწერა.

„როდესაც ქვეყნიერებაში აღმოცენდა მესამე ანგელოზის უწყება, რომელსაც ეკლესიისთვის ღვთის რჯულის მისი სისავსითა და ძალით გამოცხადება ევალება, მაშინვე აღდგა წინასწარმეტყველების ძღვენიც. ამ ძღვენმა უაღრესად მნიშვნელოვანი როლი შეასრულა ამ უწყების განვითარებასა და წინ წაწევაში.

„რაკი აზრთა სხვადასხვაობა აღმოცენდა წმიდა წერილის განმარტებებთან და შრომის მეთოდებთან დაკავშირებით, ისეთი სახისა, რომ მორწმუნეთა რწმენა ამ უწყებაში შეერყია და საქმეში განხეთქილება გამოეწვია, წინასწარმეტყველების სულს მუდამ მოჰქონდა ნათელი შექმნილ მდგომარეობაზე. მას ყოველთვის მოჰქონდა აზრის ერთობა და მოქმედების ჰარმონია მორწმუნეთა სხეულისათვის. ყოველ კრიზისში, რომელიც წარმოშობილა უწყების განვითარებისა და საქმის ზრდის განმავლობაში, მათ, ვინც მტკიცედ იდგა ღვთის რჯულისა და წინასწარმეტყველების სულის ნათლის მხარეზე, გაიმარჯვეს და საქმე მათ ხელში წარმატებით წარიმართა.“ Loma Linda Messages, 34.